

TOULKY Å UMAVOU - ÅŠDOLÅ• LOSENICE - III.

StÅ™eda, 21 Åºnor 2018

Z Vogelsangu, o kterém bylo minulé povídání, sjíÅºdíme opÅºt do údolí k Losenici. PokraÅºujeme po hlavní silnici. Zde se následnÅº objeví nÅºkolik osamocených domkÅº a informaÅºní cedule Å™míkÅº, Åºe jsme na KarlinÅº Pile. Osada Karlina Pila vz koupí louky Josefem Bienertem, majitelem pily na rezonanÅºní dÅ™míví na ModravÅº.

Ten zde vybudoval v 2. polovinÅº 19. století malou pilu, která pÅ™mešla roku 1887 do majetku Kašperský Hor. Vedle pily vznikla dílna na výrobu zápalkových dÅ™mívek. Pracovalo zde 40 lidí. Po poÅºáru v roce 1903 jiÅº provoz neby obnoven. Na tomto místÅº byl postaven obytný dÅ™m, pozdÅºji hostinec. PoblíÅº stávala papírna a mlýn, dochovala se však pouze kaple náleÅºející k mlýnu, bohuÅºel k ní je pÅ™místup omezený, je na soukromém pozemku. Pokud nebudeme odboÅºovat na KaiserÅº (CísaÅ™ský) DvÅºr Åºi Bílý potok, dostáváme se k místu, kterému se Å™míkÅº U Wagnera Åº Wagnerka. Zde Åºil osamocen pan Vladimír Brettl. Narodil se v roce 1924 v RoÅºmitále pod TÅ™emšínem. Byl nadšeným skautem, pÅ™ezdíváný AjagÅº. V roce 1942 se zapojil do protifašistického odboje. Technicky zdatný mladík krom jiného upravoval lidem radiopÅ™míjimaÅºe pro pÅ™míjem zahraniÅºního vysílání a mÅºl ještÅº další na zhotovení vysílaÅºky. BohuÅºel, skupina, ke které patÅ™il, byla roku 1944 prozrazena a Vladimír byl odvezen do Klatov na zdeším gestapu podroben velmi tvrdým výslechÅºm. Odolal psychického nátlaku i fyzickému násilí a jména svých spolupracovníkÅº z odboje nevyzradil. (A nebylo to rozhodnÅº snadné. Pracuji s kronikami, a vím i z vypravování pamÅºtníkÅº, Åºe klatovské gestapo bylo velmi obávané). BohuÅºel zarytým mlÅºením si Vladimír pro sebe vykoledoval trest smrti. Strávil pak 79 dní na Pankráci, jeho cela sousedila se smutnÅº proslulou sekyrárnou. NaštÅºstí pÅ™išel 5. kvÅºten 1945 a s ním i svoboda. Zkušenost ovšem tvrdá. Pan Vladimír Brettl se po osvobození republiky opÅºt zaÅºal vÅºnovat skautskému hnutí. Åºeasem se pÅ™mestÅºhoval do Strakonice, kde strávil vÅºtšosvého Åºivota. Pracoval na strakonickém letišti, aÅº uÅº jako pilot Åºi instruktor. Se svým vÅºtronÅºm, kterému Å™míkÅº osobní péro, nalétal 500 hodin. Slávu skautského hnutí pomáhal obnovit po roce 1968 i 1989. V dÅºchodu se pÅ™mestÅºhoval na Wagnerku, kde Åºil léta spokojenÅº se smeÅºkou psÅº, která se neustále rozrÅºstala. Pro nÅºkoho podivín, pro jiné Åºádaný spoleÅºník a vypravÅº.

V brzkých ranních hodinách mÅºsíce bÅ™ezna roku 2003 si všiml Å™mídiÅº autobusu jedoucího od Rejštejna poÅºáru. Chalupa na Wagnerce dýmala, mÅºla uÅº propadlou stÅ™echu, ve spáleníšti leÅºel ohoÅ™elý trám a pod torzo muÅºského tÅºla. ZÅ™ejmÅº trám spadl panu Vladimírovi na hlavu, když chtÅºl utéct z hoÅ™ícího pekla. Tak se uzav lidský Åºivot. Z Wagnerky zbylo torzo a i to se postupnÅº zmenšuje. S autem vyjíÅºdíme od Wagnerky pár metrÅº kopce a po Åºervené pak jdeme lesem. Jednu chvíli uÅº byla cesta mezi stromy hodnÅº úzká a myslala jsem, Åºe jdu špatnÅº. Pak se ale ukázalo svÅºtlo a s ním malá mýtinka. Vrátila jsem se pro syna a vnouÅºka, kteÅ™í šli o nÅºco pozadu a šli jsme všichni vpÅ™ed. Zírali jsme ohromenÅº na ruiny bývalého mlýna.

„Do anglického hororu„, napadla mne úplnÅº první myšlenka pÅ™i pohledu na tuto scenérii a vzpomnÅºla jsem si na detektivky s Adamem Dalglieshem. První dojem se ale rychle vytratil a já si pÅ™mestavila, jak se sem, do naprosto odlehých konÅºin, dostávali v zimÅº lidé za prací a jak potom museli po celodenní dÅ™mínÅº zdolávat zdeší kopce, aby se dostali domÅº, do svých odlehých a roztroušených samot.

Buzošná, tak se jmenovala osada, která tu stávala. Na informaÅºní tabuli, doplnÅºné historickými fotografiemi, se dozvídáme o minulosti osady. A co nám tabule „Å™míkÅº„? Podle starých map zde mohl být v 19. století mlýn, pila, brusírna Åºi dokonce sirkárna. Z knihy Tomáše CihláÅ™e „Pošumavské sirkárny„ je zÅ™ejmé, Åºe zde koncem 19. století Jan Vrhel, ÅºelízkaÅ™m na Riesenbachu, nabízel Åºelízka do hoblíkÅº, cylindry &ndas ochranná pouzdra na sirky, a jiné výrobky, které ponejvíce dodával do tehdeší sirkárny Samuela Kohna do HoraÅºovic. Do dnešní doby se dochoval mlýn s pozÅºstatky lednice se zbytkem mlýnského kola a budova hydroelektrárny. K ponurosti místa pÅ™mispívá i nedostatek sluneÅºního svitu, i za sluneÅºného dne se sem dostane díky hustému lesnímu porostu minimum svÅºtla. PosuÅºte sami z fotografií atmosféru místa. PÅ™miznám se, Åºe se mi odtud nakonec nechtlÅºlo. ProstÅº - genius loci.

JenÅºe Åºas neúprosnÅº kvapil a tak jsme nasedli do auta a ujíÅºdli uÅº klidným úsekem k Åºervené. Za ta léta co js tÅºchto místech nebyla, se zmÅºnila situace. OÅºekávaný nápor turistÅº se nekonal, dÅ™mívÅºné cedule s nápisem „Zimmer frei„, které tu neumÅºle vyvedené stávaly v devadesátých letech, uÅº nadobro zmizely. TeÅº se tu, jak se zdá, daÅ™mí ekologickému zemÅºdÅºlství. A tak tu místo cedule nabízející ubytování spatÅ™uji cedulku, která vyloudí úsmÅºv. Obrázek rozzuÅ™mého býka doplÅºuje text „Ve stádu je býk, nevstupujte do ohrady, nebezpeÅºí úrazu„. Mít více Åºasu, moÅºná bychom projeli vesnici ještÅº na Šobr (Schondorf), je tam krásný dvÅºr Bajerov. Takhle sjíÅºdíme do údolí a syna pÅ™mekvapuje zdeší prudké klesání. „UklidÅºuji„ ho tím, Åºe já tu v devadesátých letech díky zamÅºstnání zaÅºila pár jízd smrti. Tehdy ve staré V3S, za hustého snÅºžení a se siln slabozrakým Å™mídiÅºem, jsme sjíÅºdli tenhle kopec. Studená okna auta se rychle zarosila, stÅºraÅºe nestaÅºily stírat padaj když v tu chvíli mÅºj obrýlený spolupracovník prohlásil „TeÅº nevidím vÅºbec nic„. Ani já nevidÅºla vÅºbec r protoÅºe jsem strachy zavÅ™mela oÅºi. Tehdy jsem pochopila význam rÅºení „na tachometru dvacet a v oÅºích smrt„ dvacítkou jsme tedy nejeli, Å™mékla bych Åºe moÅºná i desítkou. Se smíchem teÅº vzpomínám, ale tehdy mi bylo úzko. Ale d Amáliná údolí se prostÅº jinak neÅº z kopce nedostanete, aÅº jedete odkudkoliv. Je tu krásnÅº, ale prochozené to zde nemám a já píši jen o místech, kde jsem skuteÅºnÅº byla. V Kašperských Horách na severní stranÅº kostela sv. Mikuláše je hrobka rodiny Simlick. Tady v AmálinÅº údolí stávala kdysi jejich sirkárna. Tolik dnešní povídání. Z Kašperek jsme se vraceli domÅº pÅ™mes Sušici. Malý usnul v autosedaÅºce, ale já nezapomnÅºla na mÅºj rituál, dá-li se to tak nazvat. Kdykoliv se vracím ze Šumavy pÅ™mes Sušici, nikdy nezapomenu pohlédnout na kapli AndÅºla StráÅºce, která tvoÅ™í výraznou dominantu mÅºsta. Stojí vysoko nad mÅºstem, na Otavou. NejhezÅºí pohled na ni je z Hrádecké ul. u Tesca. ZároveÅº na mne padl i trochu splín. Budova sušického Sola uÅº nestojí, vedle bývalého Sola jsou nÅºjaké obrovské objekty, které také vypadají „po smrti„, opodál stojí zanedbaná a opuštÅºná velká budova sušického porodnice. Druhý den vnouÅºek na obrovskou

Ä•tvrtku namaloval mlýn z Buzošné. PÁ™ekvapilo mne, jaké detaily si zapamatoval. Bylo to milé. MIA